

Ни билки бери, ни мене лекви.
Ясъ не сумъ болна отъ божя болесъ,
Туку сумъ болна отъ твой стра'о'и;
Кога си овде, страфъ ми отъ тебе,
Ког' не си овде, жалъ ми за тебе.
Кога да явнишь бѣлаго коня,
Та да ми одишь на рамно поле,
Конь ми бѣлентъ, како бѣлъ голапъ,
А ти цѣрнеишь, како цѣрнъ голапъ;
Не прилегвиме еденъ за други.“ —

„Егиди мори Магдо не'ѣсто!

Како прилегвитъ цѣрна муниста

Цѣрна муниста на бѣло гѣрло,

Такъ прилегвиме еденъ за други.“ —

„Егиди море цѣрнъ Арапино!

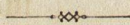
Бисеръ прилегвитъ на бѣло гѣрло,

Цѣрна муниста на калугери,

На калугери цѣрни бройници;

Не прилегаме, цѣрнъ Арапино,

Не прилегаме еденъ за други.“

250.

Радотафъ си за година,
Година непогодена!
Си постекофъ за хиляда,
Пуста незгодна година!
Та си купифъ шаренъ туфекъ,
Съ погоди дождевля,
Ми жргьоса шаренъ туфекъ.
Си работафъ две години,
Година непогодена!
Си постекофъ две хиляди,
Пуста незгодна година!
Та си купифъ бѣрза коня,
Съ погоди бутурля,
Та ми пукна бѣрза коня.
Си работафъ три години,
Година непогодена!
Си кинисафъ да си ида,
Пуста незгодна година!

Що требеше 'се си купифъ
'Се си купифъ, ке съ жена;
Съ погоди моръ година.
Та си пойдофъ на виляеть,
'Си-те моми изумреле,
Си останафъ неженето.
Съ зачудифъ цѣрнъ сироматъ,
Аль калугеръ да съ стора,
И манастиръ да си ода;
Нигде земя не ме зематъ.
Татко немамъ, майка немамъ,
Брата немамъ, сестра немамъ,
Пусти алой да си плачамъ;
Кѣ рабатафъ не погодифъ,
Сѣра идетъ да с' уда'амъ.“
Пакъ му дойде 'аренъ ангель, —
Не дави съ, тукъ калугери съ.

